

PRAKSIS
THE JOURNAL OF ASIAN SOCIAL DEMOCRACY

Volume 1
Issue 2
August 2021

Special
Edition

ထုတေသနရုပ်
အနေဖြင့်

**Transitions to
Democracy:
Options for
Myanmar**

PRAKSIS is a biannual publication of the Network for Social Democracy in Asia (Socdem Asia). It seeks to combine theory and practice by providing cogent analyses to inform the strategy of the progressive movement and help shape the policy direction that should guide the region's governments.

Marie Chris Cabreros
Network Coordinator

Francis Isaac and Marlon Cornelio
Special Edition Editor-in-Chief

Carlo Angelo Vargas
Communications Officer and Editorial Assistant

Nando Jamolin
Art and Design Assistant

Bea Reyno
Network Secretary

Editorial Board and Steering Committee

Nurima Ribeiro Alkatiri
Marie Chris Cabreros
Rafaela David
Francis Isaac
Anurag Shanker
Piyabutr Saengkanokkul
Sondang Tampubolon
Teo Nie Ching

Network of Social Democracy in Asia
Unit 3-E, 112 Maginhawa Street, Barangay Teachers' Village East,
Quezon City 1101

Website: www.socdemasia.com Facebook: facebook.com/SocDemAsia
E-mail: secretariat@socdemasia.com

The views expressed in the articles are those of the authors. They do not necessarily represent the official policy or position of Socdem Asia and of its allied parties and movements, unless other stated.

Transitions to Democracy: Options for Myanmar (First of Two Parts)

The 1 February 2021 military coup of the Tatmadaw has put an abrupt stop to the democratic transition in Myanmar. The coup has inadvertently exposed the flawed design of this democratic transition from the start, founded on the highly contested and problematic 2008 Constitution rammed down by the military.

Various stakeholders are now looking for a way out and a way forward. Socdem Asia's partners in Myanmar have reached out to the network start a discussion on how they can transition after the coup. This special issue of PRAKSIS is our response to Myanmar's call for solidarity. Entitled *Transitions to Democracy: Options for Myanmar*, it is a two-part edition that pools together academics, activists, practitioners and politicians to explore the available options for transitioning from military rule to democracy. It also looks at the experience of other countries to derive lessons that can be applied,

not only in Myanmar, but in other parts of the Asian region as well where authoritarianism remains ascendant.

The release of the first part of this special issue coincides with the anniversary of 8888 Uprising, to honor all those who have fought for democracy and to encourage the people of Myanmar to remain steadfast and never falter from the struggle.

Seventy-five years ago, Myanmar's founding father, General Aung San delivered a speech in Rangoon where he uttered these immortal words:

"I believe in the inherent right of the people to revolt against any tyranny that people may have come over them."

These words were true back then. They remain true until now.

General Strike Committee (GSC) Manifesto

20 February 2021

1. Since the military seized the state power in 1962, the internal unrest of our country has grown stronger, and in every sector such as economy, education and social sectors, Myanmar civilians started suffering the necessities. The 8888-uprising erupted in 1988 due to the general dissatisfaction of the people all over the country. But it was ended by the military coup. In 2010, even though Myanmar people opposed the 2008 constitution, the military, without any civilian agreements, confirmed themselves that constitution, and provided the civilian sham democracy.
2. November 2020 in the election, as the reason that the vote was rigged, even then, the 2008 constitution was not drafted, the Military seized power from a legitimate government. Including President U Win Myint and State Counselor Daw Aung San Suu Kyi, groups of government, members of parliament, employees, civilians and political activists were detained.
3. On the day of the Military Coup, starting with the health workers, civil workers launched the anti-authoritarian movement CDM (Civil Disobedience Movement). Beginning on 6.2.2021, people from all over the country took to the streets to protest the coup.
4. Now the anti-dictatorship movement is gaining momentum and needs to be strengthened. Therefore, to coordinate the anti-military mass movements across the country, to fight against the Military Dictatorship; repeal of the 2008 constitution; the General Strike Committee was formed based on the common of a Federal Democratic Union.
5. At present, Myanmar citizens' anti-junta movements are gaining momentum and, furthermore, need to be developed. Thus, we intended to co-operate with anti-junta movements around the country in a balanced way, we formed the "General Strike Committee" based on 3 common agreements as shown below.
  1. to end military dictatorship.
  - (2) to abolish the 2008 constitution.
  - (3) to build a federal democratic union.

The General Strike Committee will carry out the following activities

- (A) Forming local strike committees
- (B) Supporting CDM participants
- (C) Join and perform together in people's movements against military junta
- (D) Maintaining the tide of the revolution
- (E) Represent people's movements as a collective organization

6. The General Strike Committee acknowledges the results of the 2020 election as legitimacy. We will fight against military dictatorship. We will fight until the 2008 constitution, which legitimizes military power, is abolished. We want a federal democratic union. We will always demand the release of the arrested leaders.

Dream, Vision and Struggle of the Youth for Myanmar

By: Ei Thinzar Maung

Since Myanmar is a developing country, only a small number of the world's young people would have heard of our nation. In fact, our country started to experience what technology development felt like only in the past decade. During this period, we faced many social challenges, as well as a terrible refugee crisis brought about by civil war and ethnic conflicts that have been going on since the country's independence. In addition, the country is now facing charges for genocide against the Rohingya people at the International Criminal Court (ICC).

By looking at these issues, it is apparent that Myanmar has a long and complicated history mired in political instability. Furthermore, our country experienced military coups four times. The first coup was in 1958, not long after independence. The second was in 1962, the third in 1988, and the fourth in 2021. However, we must

ensure that this latest coup will definitely be the last time. We do not want another coup. This time, we need to get rid of the authoritarian system, put military under civilian control, and ensure that power comes, not from the barrel of a gun, but from the people.

I would like to briefly describe the nature of the Myanmar military or Tatmadaw. The Myanmar military is the last remaining fascist military from the Second World War. It received its military training from fascist Japan with the goal of obtaining independence. Since then, the military has been committing murder, rape and looting in the ethnic regions, and has been building a dictatorship without any effort to reform and to democratize Myanmar's political landscape.

Myanmar experienced three other military coups before, and it is a relatively easy to estimate what the future of the country will look like. Therefore, it is not surprising that the country is facing a very long civil war and accusations of genocide at the ICC.

Our country is in a quagmire, but young people of Myanmar have never given up on anything related to our political situation. During the first military coup, student unions were at the forefront of the protests, and different nationalities took up arms to fight for their right to self-determination. Protests and the struggle of students and other young people are essential elements whenever one talks about military coups in Myanmar. It is not wrong to state that Myanmar's freedom is being built upon the blood and sweat of students and young people.

Why are we revolting against fascist military? It is simple. We want to live like human beings. We want to breathe freely and build our own lives. We do not want to see refugee

families fleeing from civil war. We want to feel safe and sound in our homes. And we want to contribute as citizens of the world. We want democracy. We want to prove that we can gain democracy with the power of youth, and show support to all the oppressed across the world. We do not want to take medicine bought at betel-nut shops anymore because we cannot afford to go to a clinic. We want to get adequate healthcare which we deserve. We want safe a transportation service system. We want a good education system, freedom of speech, freedom of expression and equality.

We can only build an equal society if we have all these. Our young people can build their own dreams freely only in such society. Every

youth wants job security, regardless of where she or he is an employee or an entrepreneur. Our society needs to be stable in term of health, economy and politics so that we can fulfil our dreams. Only then can we create job opportunities. Without a stable health, economic and political situation, domestic and foreign investments will be low, and so will job opportunities.

Our young people need a good education system to stand in this challenging world. Our high school graduates can barely read and write. Many of them do not have much basic knowledge, skills and capabilities to face today's world. There are several high school graduates who do not even know how to open a computer. Such lack

of capability is not due to their fault, but because of our education system, which has been systematically decimated by the fascist military. This fascist education system not only fails to teach basic knowledge, but also encourages divisions among ethnic groups and people of different religions, and cause racial discrimination. Today's young people want to completely overhaul the education system, and replace it with a better democratic system.

Moreover, young people want to discard the horrendous governance system together with military which have been committing unspeakable atrocities. Myanmar's young people had to endure the terrible services of corrupt governments in the past. Since bribery of officials are rampant, the living standard, thinking and social character of our people have been declining. Together with the lack of transparency and responsibility, government actions no longer represent the public; and the notion that the public is at the heart of the government apparatus is long gone. Therefore, the Myanmar youth are eager to completely overthrow the corrupt government in order to improve our society.

Lastly, safe and secure livelihoods are what the youth of Myanmar want the most. Young people are often viewed as valuable human resources of a country. However, it is important that there are safe and secure livelihoods with guaranteed social services in order for young people to become valuable and quality resources. Only then can young people not only improve their abilities but also contribute to the country.

In essence, we are revolting against the fascist regime today in order to fulfil our dreams, and achieve a better future.

Anti-Fascist Resistance Day and a New Society

By: Maung Saint

27 March 1945 — the day the Burma Independence Army (BIA) was established.

This prominent date of the independence movement was renamed “Tatmadaw Day” (Armed Forces Day) — as if to honor the military — by the so-called “socialist” and power-thirsty dictator, Nay Win who staged a coup d'etat in 1962.

However, for us, 27 March is Revolution Day. In the past though, some described it as the day of patriotic uprising and was also called the *Anti-Fascist Resistance Day*, to mark the beginning of armed resistance against Japanese occupation. But today, we consider 27 March as the day we rebel against the fascist military which kills and oppresses everyone except its supporters. And what makes this day even more special compared to the past is that it is the *Anti-Fascist Resistance Day* of the Spring Revolution which fights for freedom and equality.

On 27 March of this year, Anti-Fascist Resistance Day, the fascist army held a massive military parade in the capital, Naypyitaw. Despite this massive show of force, thousands of soldiers and police had to be deployed not throughout Naypyitaw, but in each and every city of Myanmar.

We, the comrades of the General Strike Committee, were so eager to march on the streets that day. Police and soldiers were already stationed at our planned location, so we undertook a successful guerrilla strike with the slogan, "Uproot the Fascist Military," just a street away from the original site. We had to flee while dispersing after the strike since we were besieged by soldiers.

After we had successfully retreated, we gathered up again at a restaurant and discussed what we would do next. That's when we heard the gunshots — not very far from where we were sitting. Yes. In the nearby ward, the soldiers were shooting the protesters with rubber bullets, and all that the protesters had were a few Molotov cocktails. We went into the crowd as we thought we should go and help. The comrades there were quite happy to see the 20 of us joining in with them. The reinforcements are here!

The happiness didn't last long as they soon started firing us with rubber bullets. While we were dodging the bullets, someone fell

down beside me and was drenched in blood. When I looked at him more closely, his calf had been blown and the bone inside was already broken and had dropped off. As I was holding him, another one near me got shot in the chest, and a third one in the leg. We tried to call an ambulance but we couldn't. As a last resort, we took those three in a private car to a small secret medical corner in the vicinity.

When we got there, there were already many people from other demonstrations and protests who were also shot. There were also people who died at the protest area as they got shot in the head. Among the three that I took there, one had to replace two of his rib bones with steel. One of the two people that were shot in the leg survived with only minor surgery, but the other had his right leg amputated. He is a biker delivery man at a food delivery service. It was so painful to witness this.

The comrade who had his leg amputated has a younger brother. He was there with tears in his eyes, and I was blinded by the rage that I did not know what to do. Molotov cocktails were the only instruments of resistance that the protesters had that day. We did not even had time to light those Molotovs. With no weapons to fight back, we were shot to death with live bullets. On that day alone, more than 100 people were killed all across the country.

Like this food delivery biker, many comrades who have given their limbs and lives. According to a report of the Assistance Association for Political Prisoners (AAPP) that was released on 4 August 2021, the junta has already killed 946 people. Earlier this week at a guerilla strike, two people were shot dead in Mandalay after the soldiers fired live ammunition on a crowd of about 30 protesters. With bitterness and resentment, the younger

brother of the comrade who had his leg amputated had left the city to undergo training for armed struggle. So were the comrades around me who also left to the borders for military training with the belief that armed struggle is justified since the junta is oppressing us to death using weapons that are supposed to be used to protect people, since they were bought using taxes from the people. The junta's inhumane oppression and unjustified killing of civilians are pushing the Myanmar youth to the path of armed resistance. On the other hand, even in this situation, it is surprising that young people from numerous cities are still marching and protesting on the streets non-violently.

Armed rebellion is not new to the Myanmar people. Since independence in 1948, ethnic minority groups have taken up arms, believing that independence has not been fair for the minorities. After 1962, the junta then continued suppressing the ethnic minorities and instilled the majority Bamar ethnic supremacy upon the people. The military, largely led by the Bamar, openly committed arson, murder and rape in the ethnic areas.

A Federal Democratic Union is the solution to end the armed rebellion and to ease the pain of centuries-old wounds. This is so because all the ethnic armed groups (EAOs), the non-violent protesters of the still ongoing Spring Revolution, and the youth who left the cities for military training demand only one thing — a Federal Democratic Union.

Wars will end and the people will be liberated only when federal democracy is achieved.

We believe that, since that day, we can have "*A New Society with the Freedom, Equality, and Solidarity*" that we long for.

စစ်အာဏာရှင်စနစ်တိက်ဖျက်ရေးအထွေထွေသပိတ်ကော်မတီ General Strike Committee (GSC)

c/o / c

နှစ် - ၂၀ ဖေဖော်ဝါရီ ၂၀၁၃

၁။ ၁၉၆၂ ခုနှစ် စစ်အာဏာသိမ်းချိန်မှစတင်၍ မိမိတို့တိုင်းပြည်၏ ပြည်တွင်းစစ်မှာ ပိုမိုပြင်းထန်လာခဲ့ပြီး စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေးအစရို့သဖြင့် ဘက်စုံနိမ့်ကျခဲ့ရပါသည်။ ပြည်သူလူထု၏ အထွေထွေမကျန်းမူများကြောင့် ၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင် ရှုစွဲလေးလုံးအရေးတော်ပုံကြီးပေါ်ပေါက်လာခဲ့သော်လည်း စစ်တပ်၏အာဏာသိမ်းယဉ်ဗူးဖြင့်သာအဆုံးသတ်သွားခဲ့ရပြီး စစ်အာဏာရှင်၏လက်အောက်သို့ ထပ်မံကျရောက်ခဲ့ရပြန်ပါသည်။ ၂၀၁၀ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံပြုပေါ်လည်း ပြည်သူလူထုကဆန့်ကျင်ကန်းကွဲကိုခဲ့သည့်တိုင် အတင်းအဓမ္မအတည်ပြုခဲ့ပြီး ၂၀၁၀ အထွေထွေရွှေးကောက်ပွဲကိုကျင်းပကာ ပြည်သူလူထုအား ဒီမိုကရေစီအတုအယောင်ကိုပေးအပ်ခဲ့ပါသည်။

၃။ ထိုကဲ့သို့ အာဏာသိမ်းယူလိုက်သည့်နေ့ပင် ကျွန်းမာရေးဝန်ထမ်းများ၏ီးဆောင်သည့်နိုင်ငံဝန်ထမ်းအများစုသည် အာဏာဖိုးဆန်ရေးလှပ်ရှားမှု (Civil Disobedience Movement) ကို စတင်ဖော်ဆောင်ခဲ့ကြပါသည်။ ထို့နောက် ၂၀၂၁ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ (၆) ရက်နေ့မှစတင်၍ နိုင်ငံတွေမှုးမှုပြည်သူများသည်လည်း စစ်အာဏာသိမ်းယူလိုက်သည့် စစ်အာဏာရှင်အုပ်စုအား ပြင်းထန့်စွာယဆန့်ကျင်ဆန္ဒပြုခဲ့ကြပါသည်။

၅။ ယခုအထွေထွေသပိတ်ကော်မတီသည် အောက်ပါလုပ်ငန်းစဉ်များအား ဆောင်ရွက်သွားမည့်ဖြစ်ပါသည်။

- (က) ဒေသအလိုက် သပိတ်ကော်မတီများ ဖွဲ့စည်းရေး
- (ခ) CDM လူပုဂ္ဂိုလ် ပါဝင်သူများအားကူညီပံ့ပိုးရေး
- (ဂ) စစ်အာဏာရှင်ဆန့်ကျင်ရေး လူထူတိုက်ပွဲများအား စုပေါင်းဖော်ဆောင်နိုင်ရေး
- (ဃ) တိုက်ပွဲအရှိန်အဟုန်အားထိန်းညီရေး
- (င) လူထူလူပုဂ္ဂိုလ်များအား စုပေါင်းကိုယ်စားပြုရေး

၆။ အထွေထွေသပိတ်ကော်မတီသည် ၂၀၂၀ ဧပြီကောက်ပွဲ၏ရလဒ်အား ပြည်သူလူထု၏ ဆန္ဒအဖြစ် တရားဝင်မှု (legitimacy) အရ အသိအမှတ်ပြုပါသည်။ စစ်အာဏာရှင်စနစ်ကိုဦးတည်တိုက်ဖျက်မည့်ဖြစ်ကာ စစ်အာဏာရှင်စနစ်ကို တရားဝင်ခွင့်ပြုထားသော ၂၀၀၈ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအား အပြီးတိုင်ဖျက်သိမ်းနိုင်သည်အထိ ကြိုးစားသွားပါမည်။ ဖက်ဒရယ်ဒီမိုကရေစီပြည်ထောင်စုပေါ်ပေါက်ရေးကို အထူးလိုလာပြီး ဖမ်းဆီးခံခေါင်းဆောင်များ ပြန်လည်လွှတ်မြောက်ရေးကို အစဉ်တစိုက်တောင်းဆိုသွားပါမည်။

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးနေ့နဲ့လူမှုလူဘောင်သစ်

BIA ကိုစတင်တည်ထောင်တဲ့နေ့။ လွှတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုမှာ အရေးပါခဲ့တဲ့နေ့ ဒီနေ့ကို တပ်မတော်ကြီးက မောင်ပိုင်စီးလို့ ၁၉၆၂မှာ အာဏာသိမ်းခဲ့တဲ့ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီအမည် အာဏာရူးနေဝါဒ "တပ်မတော်နေ့"လို့ အမည်ပေးခဲ့လေတယ်။

ငါတို့အတွက်တော့ ဒီနေ့ဟာ တော်လှန်ရေးနေ့ပဲ။ အရင်ကတော့ မျိုးချစ်စိတ်ကို ဉိုးစားပေးစည်းရုံးတော်လှန်ခဲ့ကြတဲ့နေ့လို့ တချိုကာ ပြောကြပေမယ့် ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို လက်နက်ကိုင် စတင်ပုန်ကန်ခဲ့တဲ့နေ့မို့ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးနေ့လို့လည်း ခေါ်ကြပြန်ပါတယ်။ ဒီနေ့ကာလမှာတော့ ငါထောက်ခံသူ ငါအသိင်းပိုင်းကလွှဲ ကျွန်တဲ့သူမှုန်သမျှ သတ်မယ်၊ ဖြတ်မယ်၊ ဖိန့်ပိမယ်ဆိုတဲ့ ဖက်ဆစ်စစ်တပ်ကို တော်လှန်နေရတဲ့နေ့ပေါ့။ အရင်ကထက် ပို့ပြီး တိုးတက်လာတာကတော့ လွှတ်လပ်ခွင့်၊ တန်းတူခွင့်တွေအတွက် တော်လှန်နေကြတဲ့ နေ့တိုးတော်လှန်ရေးကာလထဲက ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး နေ့တစ်နေ့အဖြစ် ထူးခြားနေတာပါပဲ။

ပြည်သူတွေဟာ ဖက်ဆစ်တွေ အာဏာသိမ်းပြီး ဖေဖော်ဝါရီလ ၁ရက်နေ့ နောက်ပိုင်းကတည်းက လမ်းမပေါ်မှာ နည်းလမ်းပေါင်းစုံသုံးပြီး သန်းချိစုံဝေး တက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဖြေခွဲသတ်ဖြတ်မှုတွေကတော့ ဖေဖော်ဝါရီနောက်ဆုံးအပတ်မှာတင် စပြီးတော့ ရှိလာခဲ့တာပါ။ မတ်လတလလုံးမှာ ဖက်ဆစ်စစ်တပ်ခဲ့သတ်ဖြတ်မှုတွေကြောင့် ကတ္ထရာလမ်းအနက်ရောင်တွေဟာ ရဲရဲနိုးခဲ့ရပါတယ်။ စာတင်ညွှန်းဆိုတာမဟုတ်ဘဲ တော်လှန်သူတွေရဲ့ခန္ဓာကိုယ်က ထွက်လာတဲ့သွေးတွေနဲ့ ရဲရဲနိုးခဲ့ရတာပါ။ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးနေ့ မတ်လ ၂၇ရက်နေ့မှာ စစ်ရေးပြုအမ်းအနားကို ဖက်စစ်စစ်တပ်က နှစ်စဉ်ကျင်းပနေကျအတိုင်း ကျင်းပပြီး နေပြည်တော်မှာ အကြီးအကျယ်ဆင်နဲ့နေပါတယ်။ အဲဒီပြယုဂ်ကို တဖက်မှာပြထားပေမယ့် မြို့အသီးသီးက လမ်းပေါ်လှပ်ရှားမှုတွေကို ဖြေခွင်းဖို့ရာ စစ်သားနဲ့ရဲ့တွေကို မြို့အနုံမှာ ချထားပါတယ်။ အဲဒီနေ့ လမ်းပေါ်ချိတ်ကြဖို့အတွက် ကျနော်တို့ အထွေထွေသပိတ်ကော်မတီက ရဲဘော်တွေဟာ အားတက်သရော ဖြစ်နေခဲ့ကြပါတယ်။ စီစဉ်ထားတဲ့နေရာမှာ စစ်သားတွေ၊ ရဲတွေ နေရာယူထားပြီးဖြစ်နေလို့ အဲဒီလမ်းရဲ့တွေလမ်းကျော်မှာ “ဖက်ဆစ်စစ်တပ်အမြစ်ဖြတ်” ဆိုတဲ့ ကြွေးကြော်သံနဲ့အတူ ပြောက်ကျားသပိတ်ကို ဖိနိပ်မှုတွေကြားကနေ အောင်အောင်မြင်မြင်နဲ့ တိုးထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ သပိတ်အပြီး လူစုံချိန်မှာ စစ်သားတွေပိုင်းလာလို့ တနေရာစီခွဲပြီး ပြေးလွှားခဲ့ကြရပါတယ်။

ဘေးကင်းတဲ့တနေရာကိုအရောက်မှာ ဆိုင်တဆိုင်မှာ ကျနော်တို့ လူပြန်စုံကြပါတယ်။ ဘာတွေဆက်လုပ်မလဲ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျနော်တို့ ထိုင်နေတဲ့ ဆိုင်အနီးအနားမှာ ပစ်ခတ်သံတွေကြားနေရပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီအနားက ရပ်ကွက်က ဆန္ဒပြည်သူတွေကို စစ်သားတွေက ရာဘာကျည်တွေနဲ့ ပစ်ခတ်နေတာပါ။ ဆန္ဒပြည်သူဘက်မှာတော့ မိုလိုတော့မြှင့်အနည်းငယ်သာ ပါပါတယ်။ ကျနော်တို့တွေ သွားကူးသင့်တယ်ဆိုပြီး အဲဒီလူအုပ်ထဲကို ရောက်သွားခဲ့ကြပါတယ်။ ကျနော်တို့ အယောက် ၂၀လောက်ရှိတဲ့လူအုပ်ဝင်လာချိန် အဲဒီက ရဲဘော်တွေ အတော်ပျော်သွားခဲ့ကြတယ်။ စစ်ကူးတွေ ရောက်လာပြီပေါ့များ။

ပျော်နေတုန်းမကြာခင်မှာပဲ ကျနော်တို့ကို ရာဘာကျည်နဲ့ ဆက်တိုက်ပစ်ပါတယ်။ ကျနော်တို့ ငံ့ရောင်နေတုန်းပဲ ကျနော်ဘေးမှာ သွေးတွေနဲ့ တယောက် လဲကျသွားခဲ့တယ်။ ကျနော်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ခြေသလုံးက ပွင့်ထွေက်ပြီး အရိုးပါ ကျိုးကျနေခဲ့ပါပြီ။ အဲတယောက်ကို ပွဲချိနေတုန်း ကျနော်ဘေးမှာ ရင်ဘတ်ကိုထိပြီး တယောက် လဲကျနေတယ်။ နောက်တယောက် ခြေထောက်ထိထားတယ်။ ကျနော်တို့ ဆေးရုံကားခေါ်ဖို့လုပ်တယ်။ ဘယ်လို့မှုမရတဲ့အဆုံး ၃ယောက်လုံးကို ရပ်ကွက်ထဲက ကားလေးတွေရဲ့ အကူးအညီနဲ့ပဲ နီးစပ်ရာမှာ ခိုးဖွင့်ထားတဲ့ ဆေးရုံအသေးစားလေးဆီ ခေါ်သွားခဲ့ကြရတယ်။

အဲဒီအရောက်မှာ တဗြားနေရာတွေကနေ လာတဲ့ သေနတ်မှန်ထားသူတွေ မနည်းမနောပါပဲ။ ဆန္ဒပြားနေရာမှာတင် ခေါင်းကို ကျည်ဆန်မှန်ပြီး ပွဲချင်းပြီးသေသွားသူတွေလည်း ရှိနေပါတယ်။ ကျနော်တို့ ခေါ်သွားတဲ့ သုံးယောက်မှာ တယောက်က ရင်ဘတ်ပေါ်က အရိုးစတီးရိုး ၂ချောင်း ထည့်ရပါတယ်။ ခြေထောက်မှန်တဲ့ ၂ယောက်မှာ တယောက်က အသေးစားခွဲစိတ်မှုနဲ့တင် အဆင်ပြေခဲ့ပြီး ကျွန်တယောက်ကတော့ ခြေထောက် ဖြတ်ပစ်လိုက်ရပါတယ်။

ညာခြေထောက်ပါ။ သူက Food Delivery service တစ်မှာ စက်ဘီးနင်းပြီး Delivery လုပ်တဲ့သူပေါ့။ နာကျင်လိုက်ရတဗျာ။ ခြေထောက်ဖြတ်လိုက်ရတဲ့ ရဲဘော်မှာ ညီလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူမှာလည်း မျက်ရည်စတွေနဲ့။ ကျနော်လည်း ဘာလုပ်ရှုန်းမသိအောင် မွန်ထွန်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီနောက ဆန္ဒပြသူတွေရဲလက်ထဲမှာ မိုလိုတော့ဗုံးယောက်ပြန်လည်း မိုးညီချိန် မရခဲ့ကြပါဘူး။ ကျနော်တို့ ဘာလက်နက်မှုမရှိဘဲ ကျည်အစစ်နဲ့ ပစ်သတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ကြရတယ်။ အဲဒီနော်မှာ တနိုင်ငံလုံးအတိုင်းအတာနဲ့ အသက်ပေးလိုက်ရသူ ၅၀ကော်ချုပ်တယ်လို့လည်း သိခဲ့ရတယ်။

Food Delivery စက်ဘီးနင်းတဲ့ ညီလေးလိုပဲ။ ခြေထောက်တွေလက်တွေ ပေးလိုက်ရသူတွေ၊ အသက်ပေးလိုက်ရသူတွေ မနည်းမနောပါပဲ။ AAPP ရဲ့ ဗြိဂုံတ်လ စ ရက်နေ့ထဲတ်ပြန်ချက်အရဆိုရင် ယနေ့အထိ ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ခံရသူ ၉၄၆။၇၇၈ ရှိခဲ့ပါပြီ။ ခုတပတ်အတွင်းမှာတောင် ပြောက်ကျားဆန္ဒပြုကြတဲ့ လူ၃၀၀၌းကျင်လူ၂၇၀၂၍၈၁၂ အုပ်ကို ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးခဲ့လို့ မဏ္ဍာလေးမှာ ၂ ယောက် သေဆုံးခဲ့ရပြန်ပါတယ်။ ခြေထောက်ဖြတ်ခံလိုက်ရတဲ့ ရဲဘော်ရဲ့ ညီလေးလည်း အဲဒီနာကျည်းချက်တွေနဲ့ပဲ မြို့ပြကိုစွန်ဆာပြီး လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးအတွက် တောထဲကိုရောက်သွားခဲ့ပြီ။ ဖိန့်ပိုင်သူတွေက အသေအလဲ ဖိန့်ပိုင်နေတဲ့အတွက် ကျနော်အနားက ရဲဘော်တွေလည်း လက်နက်ကိုင်တော်လှန်တာဟာ တရားတယ်ဆိုတဲ့ ခံယူချက်နဲ့ လက်နက်ကိုင်ဖို့အတွက် တောထဲရောက်သွားကြပြီ။ အာဏာသိမ်းစစ်တပ်ရဲ့ လူမဆန်စွာ ဖိန့်ပိုင်သတ်ဖြတ်မှုတွေဟာ လူငယ်တွေကို လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ဖို့ကို တွန်းအားပေးချက်တစ်ခု ဖြစ်နေတာပါပဲ။ တခြားတဖက်မှာလည်း ဒီလိုအခြေအနေတွေမှာတောင် အမြို့မြို့အနယ်နယ်က လူငယ်တွေဟာ မြို့ပေါ်တွေမှာ အကြမ်းမဖက်ဘဲ ဆက်လက် ဆန္ဒပြချို့တက်နေကြတာဟာ အံ့အားသင့်စရာပါပဲ။

လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးဆိုတာလည်း ခုံမှစခဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ၁၉၄၈ လွှတ်လပ်ရေးရြှုံးစကာလတွေမှာကတည်းက လူမျိုးစုတွေဟာ သူတို့ လူနည်းစုတွေအတွက် မျှတတဲ့ လွှတ်လပ်ရေးမဟုတ်ဘူးဆိုပြီး လက်နက်စကိုင်ခဲ့ကြတာပါ။ ၁၉၆၂ နောက်ပိုင်းမှာလည်း အာဏာသိမ်းစစ်တပ်ဟာ လူနည်းစုလူမျိုးစုတွေအပေါ်ဖိန္ဒပ်မှုအပြင် လူများစုဖြစ်တဲ့ ဗမာလူမျိုးကြီးဝါဒကို သွာပ်သွင်းခဲ့ကြပါတယ်။ လူမျိုးစုအေသာတွေမှာ ရွာမီးရှို့တဲ့အလုပ်တွေနဲ့ လူသတ်မှတ်မ်းကျင့်တဲ့လုပ်ရပ်တွေကို လူအများစုဖြစ်တဲ့ ဗမာတွေနဲ့ပဲ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ စစ်တပ်ဟာ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ကျိုးလွှန်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီအနာတွေကို ဖြေဖျောက်ဖို့ရာ၊ လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးကို အဆုံးသတ်ပေးနိုင်ဖို့ရာအဖြော်ဟာ ဖက်ဒရယ်ဒီမိုကရေစီပြည်ထောင်စုတရပ် လိုအပ်နေတာပါပဲ။ ဘာလို့လည်းဆိုရင် လက်ရှိလူမျိုးစုလက်နက်ကိုင်တွေ တောင်းဆိုနေတာရော၊ လက်ရှိနော်းတော်လှန်ရေးမှာ မြို့ပြက အကြမ်းမဖက် ဆက်လက်သပိတ်မှာက်နေကြသူတွေရော၊ လက်နက်ကိုင်လမ်းစဉ်အတွက် တောထဲကို ဝင်သွားတဲ့သူတွေရောရဲ့တောင်းဆိုချက်ဟာလည်း ဖက်ဒရယ်ဒီမိုကရေစီပြည်ထောင်စုပါပဲ။

ဖက်ဒရယ်ဒီမိုကရေစီပြည်ထောင်စုရမှ စစ်ပွဲတွေလည်းချုပ်ပြုမ်းလိမ့်မယ်။ လူထုကလည်း လွှတ်မြောက်လိမ့်မယ်။ ကျနော်တို့လို့ချင်တဲ့ Freedom, Equality and Solidarity ဆိုတာတွေနဲ့ လူမှုလူ့ဘောင်သစ်ကို ကျနော်တို့ရရှိမယ်လို့ ယုံကြည်မိပါတယ်။

မောင်စိမ့်

၅.၃.၂၀၂၁

About the Contributors

Ei Thinzar Maung is the Deputy Minister of Youth, Women and Children of the National Unity Government. She is the former leader of Youth for New Society.

The **General Strike Committee (GSC)** represents the broadest alliance of political parties, civil society groups, labor, youth and women's organizations working together against the military coup and struggling to achieve democracy for Myanmar.

Maung Saint is the pseudonym of a young Burmese activist who is part of the organizing team of the General Strike Committee.

